

FŐVÁROS.

A Rókus.

A Rókus megint aktuális. Teremtő Isten, mily régóta már, hogy az! Nincs több olyan szívós aktualitás, mint a Rókusé. Kezdődött ez az előtérbeliség . . . no, igen, mikor kezdődött? Még emlékezett előtti időben vagy, hogy pontosabbak legyünk, körülbelül akkor, mikor a millenniumot ünnepelte az ország. Már akkor szüknek és az elmúlásra megérettnek találtatott a Rókus. Következett aztán egy nyári alkonyaton az áruházi tüzkatasztrófa és a király résztvevő látogatása a kórházba. Emléktábla örzi e látogatás dátumát, de még emlékezetesebbé teszi a király szava, melyet akkor mondott, hogy új kórház kell. Azt lehetett hinni, hogy amit nem ért el a kórház igazgatójának sürgetése és dokumentált érvelése: a Rókus kitelepítése beteljesedik a király óhajására. Azonban ennek is már tizenhárom esztendője és a Rókus ma is ott áll beékelve a város közepébe és előtérben a megoldandó feladatoknak. Minduntalan figyelmeztet reá valami, egyszer a helyhiány valamely eklatánsabb esete, másszor a belső válság hire; de akármilyen formában adjon anyagot a vele való foglalkozásra: a lényeg mindig ugyanaz — a kórház kihelyezésének szüksége.

Bizonyára vajmi felesleges e szükség bizonyítgatása. Tudja mindenki, hogy a Rókus szük, rossz helyen van, sokkal elégtelenebb, semhogy céljának megfelelhessen és ráadásul elégtelenítő foltja a városnak. Mind efelől sehol semmi kétség, még ott se, ahol a meggyőződést cselekvésekbe kellene átalakítani: a városházán és szakosztályokban, meg

bizottságokban. Ennyi szép bizonyosság mellett miként értjük, hogy a kihelyezés még se haladt egy tapodtat se? Hogy a tervezés még mindig a tervezgetés legkezdetibb pontján vesztegel és a telek kiszemelése is csak elméleti szemléltetés? Mert hogy nincs pénz új kórházra? Persze, hogy nincs. De akkor másra sincs. És mégis az Andrassy-ut torkolatának kiszélesítése minden látszat szerint komolyabb latolgatás tárgya, semmint ahogy a pénztelenség diktálná és nem nagy merészség megjósolni, hogy ebben a részben hamarabb fognak dolgozni a csákányok, mint az új kórház telkén az ásók. Holott pedig nincs pénz.

A főváros gazdálkodása, lecsupaszítva a panamá burjánzó szövedékétől, nagyon úgy fest, mint ha az lenne a legfőbb elve, ami a könnyelműség filozófiája. Nevezetesen, hogy első sorban a felesleges dolgokról kell gondoskodni, mert ami szükséges, az ugyanis valahogy csak majd rendbe jön. Így okoskodik az ujdonsült jogász abban az esetben, ha kéznél van a jószivű nagybácsi, aki másodszor is kifizeti az elmulatott tandíjat. Azonban miként okoskodhatik így egy főváros, mely tudja, hogy a nagybácsinak — a kormánynak — legkisebb gondja is nagyobb, semmint a neki való segítség? És mégis szépitgetésektől, luxusreformoktól! gőzölög, ahelyett, hogy arról gondoskodna, ami az elemi szükségletek ellátására tartozik! Közlekedésről, mely enyhítse a lakásdrágaságot, piacreformokról, melyek ellensúlyozzák az élelmiszerek árának emelkedő tendenciáját és kórházról, mely befogadhassa a betegeket.

Látnivaló, hogy a Rókus kérdése csak egy részlete annak a várospolitikának, amely nincs; de olyan részlete, amelynek mégis lehetne valami kapcsolatát találni az uralmon levő irányzattal. Ha már

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Iktatószám

Osztályozás

Tárgy

Gih. 441

H

Idő

1910

Személy

Helyszám

Szerző

Cím

Rókus.

Forrás:

Pesti napló

Bp.

1910 XII/4

(Köt. v. füz.)

nem elegendő érv az új kórház mellett, hogy szükség van reá: elegendő lehetne a Rókus lebontására, hogy ennek az elhordása is hozzátartozik a város szépítéséhez. És talán még sokkal inkább, mint az Andrassy-ut torkolatának kiképezése. Ismerve a főváros érdeklődésének lélektanát, szinte azt mondánók: felejtjük el, hogy ez a szépités egyszersmind — már mint a közjóra nézve — hasznos is lenne. Nevezzük ki luxusnak és még megeshetik, hogy célt ér az agitáció.